

REDACTIONEEL GEDEELTE

ONBEVOEGDE UITOEFENING DER TANDHEELKUNDE

Zooals bekend, wordt sinds het Arrest van den Hoogen Raad waarbij werd uitgemaakt dat *iedere* behandeling in den mond van een patiënt is: uitoefening van de geneeskunde, door de organisaties van tandtechnikers gestreden voor een Wetswijziging, waarbij de partij der zelfstandige technici een beperkte bevoegdheid wil zien toegekend alleen aan hen die reeds praktijk uitoefenen, terwijl de loontrekkenden een examen verlangen, dat hen in de toekomst het recht zal geven tot uitoefenen van de praktijk.

De eerste groep beroept zich op het Engelsche voorbeeld, waar men een dergelijk examen heeft ingesteld met de bedoeling deze categorie in de toekomst te doen uitsterven en meent dat het billijk is dat ook in Nederland denzelfden weg bewandeld wordt.

Zooals men heeft kunnen lezen is door een der Kamerleden aan den betreffenden Minister over deze kwestie een vraag gesteld.

Vermoedelijk heeft men dit Kamerlid onjuist ingelicht; op de bekende wijze gesproken van broodroof enz., anders valt het moeilijk te verklaren hoe de billijkheid kan meebrengen dat men aan menschen die sinds jaar en dag *welbewust* in conflict leven met de Strafwet en alleen dáárom niet in verzekerde bewaring zijn, omdat de Wet onvoldoende en slap wordt toegepast, thans op grond van de onvoldoende toepassing van die Wet rechten zou moeten toekennen.

Immers juist dáár zit het zeer principieele onderscheid met de Engelsche toestanden. In Engeland was het een ieder *geoorloofd* praktijk uit te oefenen, werd alleen de titel beschermd en niet het beroep, m. a. w. degenen die zonder diploma praktijk uitoefenden deden daarmede iets wat in het minst niet strafbaar was. En toen men, om redenen van gevaaren voor de volksgezondheid, aan dit bedrijf voor de toekomst een einde wilde maken, bracht hier inderdaad de billijkheid mede dat men deze groote groep van staatsburgers, die zich nimmer aan iets strafbaars hebben schuldig gemaakt, niet zonder meer broodeloos kon maken en heeft men een examen ingesteld, waarbij men — erkennende dat het hier een noodtoestand en overgangsmaatregel gold — althans de ergste knoeiers op deze wijze kwijtraakte.

Heel anders is het echter in Holland. Daar is een kleine groep van menschen die onbevoegd de tandheelkundige praktijk uitoefenen. Sommigen bedienen zich daarbij van het voorwendsel, dat zij van meening waren dat vóór 1913 het maken en inzetten van kunstgebitten door een ieder, geoorloofd was. Dat dit werkelijk slechts een voorwendsel is, blijkt uit het feit dat er van deze groep niet één is, die niet tevens andere tandheelkundige kunstbewerkingen toepaste, waarvan hij dan toch héél zeker wist dat zij niet geoorloofd waren. Zij moesten dit wel doen, omdat anders van het zelfstandig uitoefenen van praktijk geen sprake kan zijn. Vandaar dan ook, dat een beperkte bevoegdheid — het recht tot het toepassen van de tandprothese — hen niets zou helpen, omdat zij dan om in hun brood te kunnen voorzien, toch weer in strijd met de Wet, ook andere tandheelkundige behandelingen zouden moeten verrichten.

Waarmede wij slechts willen zeggen, een *beperkte* bevoegdheid zou hen niets baten, alleen met *volledige* bevoegd zouden zij geholpen zijn.

Dit wordt zeer duidelijk gevoeld door de tweede groep, die een bevoegdheid eischt, waarbij zij het recht zullen hebben tot:

1. Het verwijderen, ter voorbereiding van den mond tot opname der prothese, van overgebleven tandresten en ten ondergang gemaakte tanden en kiezen.
2. Het wegnemen van tandsteen, het reinigen der tanden, verder het afslijpen van tanden en wortels.
3. Het nemen van afdrucken, voor het passen en inzetten van prothesen.
4. Het leggen van eenvoudige vullingen, zonder wortelkanaalbehandeling.

Daarmede kan men misschien een leek voor den gek houden, voor den deskundige beteekent dit op de orthodontie na: **het volledig uitoefenen van de Tandheelkunde!**

In een onlangs gehouden vergadering van de Ned. Tandtechnische Vereeniging heeft ondergeteekende dit laatste aangetoond en ofschoon de kopstukken dier Vereeniging daar aanwezig waren ter verdediging van hun program, is er van die verdediging niets anders terecht gekomen dan dat men min of meer openlijk erkende:

Wij eischen dit program, omdat wij zelf ook wel baas willen zijn en op deze wijze een zelfstandig bestaan hopen te verkrijgen en meer geld zullen verdienen dan in loondienst!

Dat dit motief in de kringen der technikers weerklank vindt, willen wij gaarne gelooven, maar dat eenig buitenstaander, om diè reden een wetswijziging zou voorstaan, wil er voorloopig bij ons nog niet in.

Immers, om aan de tandheelkundige behoeften van het volk tegemoet te komen, *heeft* men een groep van menschen met beperkte geneeskundige bevoegdheid in het leven geroepen, nl. de *tandartsen*.

En in den loop der jaren heeft men de eischen voor die groep, in het belang der patiënten, dat is dus: *in het belang der volksgezondheid*, steeds moeten verzwaren.

Thans een andere groep te creeëren die weer aan veel lichtere eischen zou moeten voldoen, zou alleen zin hebben, wanneer er gebrek aan tandheelkundige hulp bestond of in de toekomst te verwachten was.

Het tegendeel is waar, de toeloop van tandheelkundige

studenten is zóó groot, dat over 5 jaren het aantal tandartsen met 50 % zal vermeerderd zijn, en houdt deze toevloed aan, dan staat het te vreezen dat het er over tien jaren met de economische vooruitzichten van den jongen tandarts even droevig zal uitzien als thans bij onze Oostelijke bureu het geval is.

Van een gebrek aan hulp voor de toekomst is dus geen sprake en zelfs indiën dit het geval was, zou de maatregel om menschen met onvoldoende opleiding op het publiek los te laten èn dat publiek èn de tandheelkunde een halve eeuw terugzetten.

Wat naar wij veronderstellen van geen verstandig mensch de bedoeling zal zijn!

In dit verband wenschen wij thans een ander verschijnsel te bespreken dat onze aandacht verdient.

In het Tijdschrift voor Tandtechniek van 1 November j.l. vinden wij het volgende:

„Bij Dr. H. arts voor mond- en tandziekte te Amsterdam is een „plaats vacant voor een 1e techniker, die uiterst bekwaam moet zijn, „niet alleen in alle technische werkzaamheden, zooals porcelein, „kautschuk, goud en brugwerk, doch ook in alle operatieve werkzaam- „heden, speciaal wortel en zenuwbehandeling.

„De geheele opzet der zaak was echter, een buitenlandschen tech- „niker, natuurlijk voor een klein salaris, binnen de grens trachten te „krijgen. Genoemde Dr. durfde de Arbeidsbeurs berichten, dat voor „hem geen bekwaam technicus in Holland beschikbaar was en verzocht „dus toelating van een Duitscher.

„Op verzoek der Arbeidsbeurs gaf de Secretaris Hoofdbestuur „advies, die verklaarde, dat men in Holland geen bekwaamheid in „operatieve werkzaamheden van een techniker mag verlangen, daar „dit in strijd is met de wet. In Duitschland is dit wel geoorloofd en „zouden daardoor Deutsche technikers hier een voorsprong hebben, „daar Hollanders hieraan niet kunnen voldoen.”

De Redactie voegt hier in een noot aan toe dat inmiddels de Deutsche techniker toch was toegelaten.

Wij nemen aan dat het verhaal juist is. In ieder geval: zoo zijn er!

De arts heeft nu eenmaal het recht — en wij zien in dat dit op grond van den aard onzer wetgeving moeilijk te veranderen is — de tandheekunde in haar geheelen omvang te mogen uitoefenen. En er zijn onder hen zwakke broeders die op een kwaden dag, zonder behoorlijke opleiding, meenen van dat recht gebruik te moeten maken. Dat moet dan na korten tijd een failure worden en men zoekt hulp. Hulp van een tandarts is niet wel mogelijk, die bedankt voor de eer, dán maar van een techniker en op die wijze komen dergelijke advertenties in de wereld.

In verband met het bovenstaande behoeven wij wel niet nader aan te stippen van hoe funeste werking wij dit verschijnsel achten.

Wij weten dat aan het feit zelf niet veel te doen is. Die techniker *blijft* strafbaar en de arts is het eveneens, doch dit is een schrale troost omdat die strafbaarheid in de praktijk illusoir blijkt.

Dat wij het feit signaleeren is dus niet omdat wij daar op zichzelf veel heil van verwachten, maar wel omdat wij meenen dat in de kringen der artsen deze en dergelijke handelingen — gezien de onbekendheid van velen met alles wat de tandheekunde aangaat — niet op de juiste waarde worden geschat en dus ook niet worden afgekeurd op de wijze zooals dit wordt verdiend.

En is het feit zelf dan niet te voorkomen — gezien de mentaliteit die bij enkelingen in een bepaalde groep nu eenmaal altijd zal heerschen — dan is het toch in ieder geval de plicht der anderen, deze bevoegde kwakzalvers of terug te brengen van de dwalingen huns weegs, of te verwijderen uit den gemeenschappelijken kring.

Vraagt ten slotte een van hen zich af, is dit nu zoo erg, dan meenen wij niet beter te kunnen doen dan nog eens te citeeren de eindconclusie van het rapport uitgebracht 5 Febr. 1919 door de Engelsche staatscommissie ter bestudeering van dit vraagstuk. Deze uit 12 parlamentsleden bestaande Commissie hoorde medici, tandartsen en technikers; gezondheids-

commissieleden, verzekeringsmaatschappijen, apothekers en juristen .

Die conclusie luidt:

„De tegenwoordige abnormale toestand, waarbij onopgevoede, niet voldoende opgeleide personen, tandheeskundige praktijk kunnen uitoefenen en chirurgische operaties verrichten aan tanden en kaken, onberekenbare schade doende aan, en onverdiende blaam werpende op een wetenschappelijk beroep, is ondragelijk en behoort onmiddellijk onder de oogen te worden gezien.”

Waarmee wij meenen gevoegelijk te kunnen eindigen.

N.